

Sygn. akt VIII U 2705/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Patrycja Bogacińska-Piątek
Protokolant:	Agata Kędzierawska

po rozpoznaniu w dniu 28 lutego 2014 r. w Gliwicach

sprawy E. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o wysokość świadczenia

na skutek odwołania E. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 3 października 2013 r. **nr** (...)

oddala odwołanie.

(-) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek

Sygn. akt VIII U 2705/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 4 lipca 2013r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. – powołując się na przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) przyznał E. K. prawo do emerytury od 2 czerwca 2013r. i wyliczył świadczenie zaliczkowe – do czasu zakończenia postępowania wyjaśniającego z niemiecką instytucją ubezpieczeniową, zgodnie z korzystniejszym dla ubezpieczonej wariantem - na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej, przyjmując za podstawę wymiaru świadczenia składki na ubezpieczenie społeczne z 10 lat kalendarzowych od 1993r. do 2002r., i ustalając wppw w wymiarze 3,87%.

Kolejną decyzją z dnia 2 sierpnia 2013r. organ rentowy przeliczył emeryturę, dalej w charakterze tymczasowym, pozostawiając z dotychczas ustalonym wskaźnikiem.

Ostateczną decyzję, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. wydał, po otrzymaniu potwierdzenia okresów zagranicznych od niemieckiej instytucji ubezpieczeniowej, dnia 3 października 2013r., pozostawiając bez zmian

wcześniej ustalony wwpw i uznając za najkorzystniejsze dla ubezpieczonej dokonane obliczenie emerytury zgodnie z art. 26 u.e.r.f.u.s.

E. K. nie zgodziła się na tak wyliczoną emeryturę i wniosła do Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych odwołanie od decyzji z dnia 3 października 2013r. Po sprecyzowaniu żądania na rozprawie w dniu 28 lutego 2013r. wskazała, iż wyliczenie spornego świadczenia powinno nastąpić z przyjęciem podstawy wymiaru wcześniej ustalonej renty z tytułu niezdolności do pracy, którą otrzymywała do marca 2013r.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. wniósł o jego oddalenie, wskazując prawidłowość dokonanych wyliczeń. Ponadto podniósł, iż brak jest podstaw do zastosowania w sprawie treści art. 21 u.e.r.f.u.s. poprzez przyjęcie do wyliczenia emerytury podstawy wymiaru renty, z uwagi, iż w dacie nabycia prawa do spornego świadczenia nie miała ustalonego prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Sąd ustalił, co następuje :

Ubezpieczona E. K. była uprawniona do renty od 16 października 1993r. do 1 marca 2003r., najpierw z tytułu przyznanej grupy inwalidzkiej, która następnie ex lege została zmieniona na rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

Po ustaniu prawa do renty, E. K. podjęła zatrudnienie, do 2008r. pracując w (...) a następnie w latach 2008-2009, 2012-2013 w kraju.

11 kwietnia 2014r. E. K. złożyła wniosek o emeryturę.

Po rozpoznaniu sprawy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. przyznał ubezpieczonej decyzją z dnia 4 lipca 2013r. emeryturę począwszy od 2 czerwca 2013r. tj. od osiągnięcia przez nią powszechnego wieku emerytalnego. Jednocześnie organ rentowy wskazał, iż do czasu zakończenia postępowania wyjaśniającego z ZUS O/Z. i niemiecką instytucją ubezpieczeniową wysokość emerytury obliczona decyzją miała charakter tymczasowy i mogła ulec zmianie. Ostateczną decyzję ZUS O/O. wydał 3 października 2013r.

Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 lat kalendarzowych wybranych z 20-lecia poprzedzającego złożenie wniosku o emeryturę, tj. od 1993 do 2002r. Organ rentowy ustalił, iż wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 3,87%. Świadczenie wyliczono w dwóch wariantach, w oparciu o treść art. 26 i 183 u.e.r.f.u.s., uznając ostatecznie, iż bardziej korzystną jest świadczenie wyliczone zgodnie z art. 26.

Do ustalenia wysokości emerytury organ rentowy uwzględnił 26 lat, 9 miesięcy i 6 dni okresów składkowych i nieskładkowych.

Powyzszy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o akta organu rentowego, dołączone do akt niniejszej sprawy.

Zebrany materiał dowodowy Sąd uznał za kompletny i wystarczający do poczynienia ustaleń faktycznych.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonej nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 15 ust 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę, z uwzględnieniem ust. 6 i art. 176.

Natomiast w myśl ust. 6 na wniosek ubezpieczonego, podstawę wymiaru emerytury lub renty może stanowić ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe w okresie 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu.

Po myśli art. 21 ust. 1 u.e.r.f.u.s. podstawę wymiaru emerytury dla osoby, która wcześniej miała ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy, stanowi:

1) podstawa wymiaru renty - w wysokości uwzględniającej rewaloryzację oraz wszystkie kolejne waloryzacje przypadające w okresie następującym po ustaleniu prawa do renty, z zastrzeżeniem art. 15 ust. 5, albo

2) podstawa wymiaru ustalona na nowo w myśl art. 15.

Przedmiot sporu w niniejszej sprawie sprowadzał się do ustalenia czy organ rentowy w sposób prawidłowy wyliczył E. K. świadczenie emerytalne w oparciu o właściwe przepisy ustawy o e.r.f.u.s.

W ocenie Sądu, poczynione w sprawie ustalenia faktyczne jednoznacznie wskazują, iż organ rentowy prawidłowo wyliczył wysokość świadczenia E. K. na nowo - według zasad ogólnych, w oparciu o art. 15 cytowanej ustawy, nie przyjmując za podstawę wymiaru emerytury - podstawę wymiaru wczesniej ustalonej renty, z uwagi iż prawo do renty ustało w marcu 2003r.

Sąd Okręgowy w całości podzielił stanowisko orzecznicze Sądów Apelacyjnych, zgodnie z którym „art. 21 ust. 1 pkt 1 może być stosowany jedynie wówczas, gdy prawo do wcześniejszego świadczenia (prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy) zostało zachowane (trwało) w chwili złożenia wniosku o przyznanie prawa do emerytury” (tak: wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 4 czerwca 2009 r., III AUa 240/09); „przepis art. 21 ust. 1 u.e.r.f.u.s. dotyczy tylko i wyłącznie osób, które ubiegając się o przyznanie emerytury posiadają prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy” (tak: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 19 grudnia 2012 r. III AUa 1019/12). W uzasadnieniach prawnych cytowanych orzeczeń, wskazano, iż taka wykładnia omawianego przepisu wynika choćby z tego, iż do wysokości podstawy wymiaru renty uwzględnia się wszystkie kolejne rewaloryzacje, co wskazuje na konieczność ciągłości istnienia prawa do świadczenia. Ponadto, Sąd Apelacyjny przytoczył wyrok Sądu Najwyższego, w którym rozstrzygano identyczną kwestię na gruncie wcześniejszego stanu prawnego, uznając iż wobec ustania prawa do renty i formalnego wstrzymania jej wypłaty decyzją organu rentowego, nie może być zastosowany alternatywny sposób ustalania podstawy wymiaru świadczenia emerytalnego (przez przyjęcie podstawy wymiaru ustalonej wczesniej renty) a zastosować należy ogólne zasady (wyrok SN z dnia 6 lutego 1998r. II UKN 505/97).

Reasumując, regulacja zawarta w przepisie art. 21 ust. 1 pkt 1 nie może znaleźć zastosowania do sytuacji prawnej odwołującej, gdyż była ona uprawniona do renty z tytułu niezdolności do pracy do dnia 1 marca 2003r., a prawo do emerytury uzyskała dopiero z dniem 2 czerwca 2013r. Z powołanego przepisu w sposób niebudzący wątpliwości wynika bowiem, iż obejmuje on swoją dyspozycją osoby które pobierały rentę bezpośrednio przed datą przejścia na emeryturę, tj. w dniu złożenia wniosku o emeryturę. Sąd Okręgowy uznał zatem, iż organ rentowy prawidłowo przyjął za podstawę wyliczenia wymiaru emerytury art. 15 ww. ustawy, według najkorzystniejszego dla ubezpieczonej wariantu.

Sąd nie znalazł podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji i na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.

SSO Patrycja Bogacińska – Piątek